

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Ten 1ste Juni 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 247.)

Omvendelse her og højet.
Nephiternes Profet Alma beskriver Perioden af vor jordiske Tilværelse som en Prøvestand, der er givet Menneskene til Omvendelse (Alma 12, 24; 34, 32; 42, 4.); dog lære vi fra Skrifterne, at Omvendelse kunde erholdes under visse Omstændigheder hinsides Graven. I Tidssrummet mellem Kristi Død og Opstandelse „prædikede han for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage“*) (1 Pet. 3, 19. 20.); disse blev besøgte af Sønnen, og han prædikede Evangeliet til dem, „at de maatte kunne dømmes lig

Mennesker i Højet, som ikke annamme det Jesu Bidnesbyrd i Højet, men sidenefter annamme det.“ (Bagtens Bog 92, 6.)

Alligevel er intet Menneske retsfærdiggjort ved at opsette Tiden med at omvende sig, grundet paa denne Guds Langmodighed og Varmhjertighed. Vi vide ikke, paa hvilke Betingelser Bejlighed til Omvendelse vil erhøldes hinsides Graven, men det er usornuftigt at antage, at den Sjæl, som med frit Førsæt har forkastet Anledningen til at omvende sig i dette Liv, vil finde det let at omvende sig i det tilkommende. At opsette den bejlige Tid til Omvendelse i dette Liv er med fri Vilje at overgive sig til vor Sjælefjendes Herredomme. Saaledes lærte og formandede Amulek Mængden i gamle Dage: „Thi se, dette Liv er Tiden, i hvilken Menneskene skulle berede sig til at møde Gud, . . . saa bønsfalder jeg Eder, at I ikke opsette Eders Omvendelsesdag til Enden . . . I kunne

*) Kristi Besøg hos de fængslede Aander. Vi give her Joseph Smiths Oversættelse af dette Skriftsted, efter som den er mere tydelig end den forhaanden værende: „Af hvilken Marsag ogsaa han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring; af hvilke en Del vare ulydige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, medens Arken byggeses, i hvilken saa, det er otte Sjæle bleve frelste gjennem Vand.“

ikke sige, naar J blive bragte til det gyselige Tidspunkt: Jeg vil angre, og jeg vil omvende mig til min Gud. Nej, J kunne ikke sige dette, thi den samme Aand, som er i Besiddelse af Eders Legemer, naar J gaa ud af dette Liv, den samme Aand vil have Magt til at tage Eders Legeme i Besiddelse i den evige Verden. Thi se, dersom J have opsat Eders Omvendelsesdag indtil Døden, da ere J blevne Djævelens Aand undergiven, og han besegler Eder som Sine." (Alma 34, 32—35.)

Daab.

Ordinansens Natur. Blandt de Sidste-Dages Hellige indtager Vanddaaben Pladsen som det tredje Princip og som den første væsenlige Ordinanse i Evangeliet. Fuldstændig Daab er i Virkeligheden Porten til den Vej, der fører til Kristi Hjord, Hoveddøren til Kirken, den forordnede Ceremoni, hvorved Borgerrettighed til Himmeriges Rige kan erholdes. Ansøgeren eller Kandidaten for Optagelse i Kristi Kirke og Rige, opfordres med Nette, efterat have modtaget og udvist Tro paa den Herre Jesus Kristus og i Oprigtighed omvendt sig fra sine Synder til at give et Bevis for sin aandelige Helliggiørelse ved at delstage i uogen udvortes Ordinanse, bestemt formedelst Fuldmagt, som et Tegn eller Symbol paa hans ny Bekjendelse. Den af Gud indstiftede Indlemmelsesordinanse er Daab i Vand, som efterfolges af den højere, den Hellig-aands Daab, og som en Folge af denne Lydhedshandling erholdes Syndernes Forladelse. Hvor simple og ligeferne imere ikke Midlerne, der saaledes ere blevne bestemte for Indlemmelse i den udvalgte Hjord; de ere tilgjængelige for den Fattige og Svage saavel som for den Rige og Mægtige. Hvilket Symbol kunde der gives, som er mere

egnet til at betegne Renselse fra Synd, end Daab i Vand? Daaben bliver saaledes et Tegn paa den Bagt, som er indgaet mellem den omvendte Synder og hans Skaber, at han derefter vil bestraeve sig for at holde Guds Bud. Saaledes formanedes og besørte Alma Gideons Folk: „Ja, jeg siger Eder, kommer og frygter ikke, samt aflægger enhver Synd, som saa let besører Eder og leder Eder til Fordærvelse; ja, kommer og gaar frem og viser Eders Gud, at J ere villige til at omvende Eder fra Eders Synder og indgaa i Bagt med ham om at holde hans Bud, og bevidner dette for ham i Dag, ved at gaa ned i Daabens Vand.“ (Alma 7, 15.)

Den bødfærdige Synder, der ved at have modtaget disse Guds Gaver, Tro og Omvendelse, er bleven overbevist om sine Misgjerninger, vil med overvætes Glæde modtage hvilket som helst Middel til at blive renset fra den Synd og Besmittelse, der nu forekommer ham saa vederstyggelig. Alle Saadanne ville ligesom den angergivne Skare paa Binsefesten udraabe: „Hvad skulle vi gjøre?“ Til Saadanne svarer Aandens Stemme gjennem Skriften eller gjennem Guds specielle, bemhyndigede Ejeneres Mund: „Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse.“ Daaben er meget passende bleven benævnet som Omvendelsens første Frugt, da den følger efter en Sjæls oprigtige Anger og Bod. (Moroni 8, 25.)

Daabens Indstiftelse paa Jorden skriver sig fra de tidligste Tider af Menneskeslægtens Historie. Og som Enoch siger, da Herren tilkjendegav sig for Adam efter Uddrivelsen fra Edens Have, saa gav han denne Menneskeslægtens Patriark følgende Lovte: „Der som Du vil vende Dig til mig og lytte til min Røst, og tro og omvende Dig

fra alle Dine Overtrædelser, og blive døbt i Vand, i min enbaarne Sons Navn, han, som er fuld af Maade og Sandhed, hvilken er Jesus Kristus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelten, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn, da skal Du annamme den Helligaands Gave; og Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet . . . Og det skete, da Herren havde talet med Adam, vor Fader, at Adam raabte til Herren, og han blev bortført af Herrens Land, og blev nedsenket i Vandet, og bragt op af Vandet. Og paa denne Maade blev han døbt. Og Guds Land neddalede paa ham, og saaledes blev han født af Landen og blev levendegjort i sit Indre." (Pearl of Great Price.)

Enoch prædikede Læren om Omvendelse og Daab og døbte Folket, og saa Mange som modtoge disse Lærdomme og adløbte Evangeliets Fordringer, blev rene og helliggjorte i Guds Øjne, saa at Enoch med sit Folk og deres Stad blev borttagne fra Jorden, og Sagnet gik ud: „Zion er flygtet."

Daabens særeigne Hensigt er ataabne en Adgang til Kristi Kirke med fuldstændig Forladelse for begangne Synder. Behøver der at tilføjes flere Ord for at bevise denne af Gud indstiftede Ordinanses uskatterlige Værd? Kunde der nogensinde tilbydes Menneskene en større Gave end et tilgængeligt Middel, hvorved de kunne erholde Forladelse for deres Overtrædelser? Frelse opnaaes kun ved, at man renses fra Synd; Retfærdigheden forbryder, at almindelig og ubetinget Tilgivelse for begaaede Synder gives undtagen gennem Lydhed til de forestrevne Love, men Midler ere sikrede, saa ligefremme og dog saa virksomme, hvorved den angergivne Synder kan indgaa en Pagt

med Gud og som Bevis paa at han vil underkaste sig Guds Love, besegle denne Pagt med et Tegn, som Himmelten er nødt til at anerkjende; saaledes stiller han sig indenfor Barmhjertighedens Omraade, under hvis beskyttende Indflydelse han kan opnaa evigt Liv.

Beviser fra den hellige Skrift, at Daaben er bestemt som et Middel, hvorved Menneskene kunne sikre sig Syndernes Forladelse, ere mangfollige. Johannes den Dober havde en speciel Kaldelse til at prædike denne Lære i de Dage lige før Frelserens Virksomhed i Ejødet, og denne Orkenens Profets Røst opvalte Jerusalem, og den gjenlød over hele Judea, forkyndende, at Syndernes Forladelse var Frugten af en antagelig Daab. (Mark. 1, 4; Luk. 3, 3.) Saulus af Tarsus, en ivrig Forfølger af Kristi Tilhængere, modtog en særstilt Tilsjendegivelse af Guds Kraft, da han var paa Vejen til Damaskus og fremdeles havde i Sindet at udøve sin blinde Ridkærhed, og blev overbevist gjennem Tegn og Mirakler. Han hørte og svarede Kristi Røst, og saaledes blev han et af Herrens særstilte Bidner. Dog var selv dette usædvanlige Bevis paa Guds Belvilje utilstrækkeligt. Da han, blindet formedesst den Hærlichkeit, der omgav ham, ydmiget og alvorligt vaagnede til Bevidsthed om det forfærdelige Faktum, at han havde forfulgt sin Forlöser, saa udbryder han i sin Sjæleangst: „Herre, hvad skal jeg gjøre?" Han blev befalet at gaa til Damaskus for der at lære mere om Guds Vilje angaaende ham. Med Glæde modtog han Herrens Sendebud, den gudfrygtige Ananias, som administrerede til ham, saa at han fik sit Syn igjen, og som derefter lærte ham, at Daaben er Midlet til Syndernes Forladelse. (Ap. Gj. 22, 1—16.)

Dg Saulus, nu kjendt under Navnet Paulus, der senere blev en Retfærdighedens Prædikant og en af Jesu Kristi Apostle, undervist Andre om det samme store frelsende Princip, at ved Daab i Vand kommer Gjensættelse fra Synd. (Titus 3, 5.)

I kraftige Ord og ledsgaget af særlige Vidnesbyrd om Guds Kraft forkynder Petrus den samme Lære til den bøfærdige Folkemængde. Overvældet af Sorg ved Betragtningen om, hvad de havde gjort mod Guds Søn, udbrød de: „J Mænd, Brødre! Hvad skulle vi gjøre?“ Øjeblikkelig og med apostolisk Måndighed kom Svaret: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse.“ (Ap. Gj. 2, 36—38.)

Mormons Bogs Profeter bare de samme Vidnesbyrd til den vestlige Afdeling af Herrens Hjord.

Nephi, Lehis Søns Ord til sine Brødre, vare af samme Natur: „Derfor gjører, hvad jeg har sagt Eder, hvilket jeg har seet, at Eders Herre og Gjenløser skalde gjøre; thi af denne Marsag er det blevet mig vist, at J maatte kjende Porten, gjennem hvilken J skulle indgaa. Thi Porten, gjennem hvilken J skulle indgaa, er Omvendelse og Daab med Vand, og da kommer Forladelse for Eders Synde ved Ild og ved den Helligaand.“ (2 Nephi 31, 17.)

Vigede des læste Alma Gideons Folk, som allerede er blevet ansørt. En kort Tid førend Kristi Komme paa Jorden gik Nephi, Helamans Sønnesøn, omkring blandt Folket og døbte til Omvendelse, hvorefter fulgte „stor Syndsforladelse.“ (3 Nephi 1, 23.) Og i mere end tredive Aar hørtes den samme profetiske Røst, hvis Hovedindhold var den samme Lærdom. Mormon siger: „At der var Ingen af dem, der kom

til Omvendelse, som ikke blev dobt med Vand.“ Nephi ordinerede Medhjælpere i Embedets Tjeneste, „saa at Alle, som kom til dem, skulde døbes med Vand, til et Bevis og Bidnesbyrd for Gud og Folket, at de angrede og fik Forladelse for deres Synde.“ (3 Nephi 7, 23—25.)

Mormon tilføjer sit eget Bidnesbyrd som En, der havde guddommelig Fuldmagt af Kristus og formancer Folket til at forsage deres Synde og blive døbte til deres Forladelse. (3 Nephi 30, 2.)

Mhre Abenbaring angaaende Daab og dens Hensigt viser, at Herren skænker denne Ordinance den samme Opmærksomhed i Dag, som han gjorde i tidligere Tider. Paa det at der ikke skalde være nogen Misforståelse med Hensyn til Unvendelsen af denne Lære til Kirken i denne Husholdning, er Principet atter blevet forklaret og Loven paanh stadsfæstet til vor specielle Bejledning. En Abenbaring given gennem Seeren Joseph til Martin Harris i Marts 1830, faar denne Besaling til at kundgjøre Evangeliets glade Tider til alle Folk, „og,“ tilføjes der, „Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren og Syndsforladelse ved Daab og Ild, ja ved den Helligaand.“ (Bagtens Bog 44, 4.) Eldste W. W. Phelps blev ordineret „til at prædike Omvendelse og Syndsforladelse ved Daab i Jesu Kristi, den levende Guds Søns Navn.“ (Bagtens Bog 69, 1.)

Syndernes Forladelse gives paa visse særegne Betingelser, hvilke alle ere indbefattede i en antagelig og fuldkommen Daab, men som det flere Gange er blevet bemærket, maa Daab med Vand og med den Helligaand for at være antagelig foregaas af en sand Omvendelse og en ubetinget Tro paa Gud. Det første Skridt, som en Synd-

der maa gjøre for at opnaa denne salige Hornemimelse, Syndernes Forladelse, er at bekjende sine Synder; det andet, at den Bodfærdige tilgiver dem, som have syndet imod ham, og det tredje, at han viser, at han antager Kristi Forsoningsoffer, ved at adlyde og efterkomme hans Fordringer.

1) Vore Synders Erkjendelse er af stor Bigtighed, thi foruden dette er Omvendelsen usuldstændig. Daab efter en Omvendelse, der ikke er oprigtig, er kun en unyttig Form; ja i Sandhed, at forrette den paa en uverdig Person er blot at legge Synd til, at drive Spot med en af Kirkens helligste Ordinanser. Daaben er ikke egnet til at astvætte Synder, som holdes skjulte, eller som ikke bekjendes. Apostelen Johannes siger: „Dersom vi sige, vi have ikke Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os. Dersom vi bekjende vore Synder, er han trofast og retfærdig, at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed.“ (1 Joh. 1, 8. 9; se Ps. 32, 5; 38, 18; Mojsah 26, 29. 30.) Vi læse ogsaa: „Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke; men den, som bekjender dem, og astaar fra dem, skal faa Barmhertighed.“ (Ordsp. 28, 13.) Og til de Hellige i denne Uddeling har Herren sagt: „Jeg Herren, forlader dem deres Synder, som bekjende dem for mig og bede om Forladelse, og som ikke have syndet til Døden.“ (Pagtens Bog 21, 2.) Og at denne Syndernes Bekjendelse indebefatter Omvendelse vises af Herrrens egne Ord: „Heraf kunne jeg vide, om et Menneske omvender sig fra sine Synder: „Se, han vil bekjende dem og astaa fra dem.“ (Pagtens Bog. 18, 9.)

2) Synderen maa være villig til at tilgive andre, hvis han vil haabe at faa Tilgivelse. Hans Omvendelse er visseleg kun oversladist, saafremt hans Hjerte

ikke er blødgjort i den Grad, at han er villig til at bære over med sine Medmenneskers Svagheder. Da Frelseren lærte sine Tilhørere, hvorledes de skulde bede, sagde han, at de skulde paa-kalde Faderen paa denne Maade: „Forlad os vor Skuld, som og vi forlade vore Skuldnere.“ (Matt. 6, 12; Luk. 11 4.) Han gav dem intet Haab om Tilgivelse, hvis de ikke af Hjertet til-gave hverandre: „Thi,“ siger han, „forlade jeg Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelste Fader og forlade Eder; men forlade jeg ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser.“ (Matt. 6, 14. 15; 3 Nephi 13, 14. 15.) For at giensidig Tilkjendegivelse kan være antagelig for Gud, maa den være uindstrækket. Jeg sit Svar paa Petri Spørgsmaal: „Herre, hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? Indtil syv Gange?“ siger Mesteren: „Jeg siger Dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange,“ (Matt. 18, 21. 22.) det er tydeligt, at det ikke var hans Hensigt at sætte nogen Grænse for Antallet af Gange, men derimod at lære os, at Mennesket maa altid være redebon til at tilgive. Ved en anden Lejlighed lærte han sine Disciple, sigeende: „Men dersom Din Broder synder imod Dig, straf ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham. Og dersom han syv Gange om Dagen syn-dede imod Dig, og syv Gange om Dagen vender tilbage til Dig og siger: Det fortryder mig, da skal Du tilgive ham.“ (Luk. 17, 3. 4.)

Før bedre at kunne forklare Guds Hensigt, at han vil tilmaale Menneskene med det samme Maal som de maale til deres Medmennesker (Matt. 7, 2; Mark. 4, 24; Luk. 6, 38.) fremsatte Frelseren for sine Disciple en Parabel

om en Konge, som en af hans Under-saatter skyldte en stor Sum Penge, ti Tusind Talenter; men da Ejeneren ydmighede sig og bad om Barmhjertighed, saa forbarmede Kongen sig over ham og estergav ham Gjælden. Men idet den samme Ejener, da han gik bort fra Kongen, mødte en af sine Medtjenere, som var ham skyldig en ganske ubethdelig Sum, forglemte han den Barmhjertighed, der var bleven ham selv bevisst, tog sat i Medtjeneren og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte det, han var skyldig. Da Kongen hørte dette, sendte han Bud efter den uretfærdige Ejener, bebrejdede ham hans Mangel paa Taknemmelighed og Medslidenhed og overantvordede ham til Bøderne. (Matt. 18, 23—35.)

Herren lytter ikke til en Persons Bonner og finder ikke Behag i hans Offer, saalenge hans Hjerte er fuldt af Bitterhed mod Andre; „forlig Dig først med Din Broder, og kom da og øre Din Gave.“ (Matt. 5, 23, 24; 3 Nephi 12, 23, 24.) Herren har i sit aabenbarede Ord til de Hellige i denne Uddeling lagt særdeles Vægt paa denne nødvendige Betingelse: „Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi hos ham er der større Shnd.“ Og for at fjerne al Twivl om, hvem der med Rette fortjener menneskelig Tilgivelse, saa siger han videre: „Jeg, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder fordres det at tilgive alle Mennesker.“ (Bagtens Bog 21, 2.)

3) Tro paa Kristi forsonende Øffer indbesatter den tredje væsenlige Betingelse for at erholde Shndernes Forladelse. Kristi Navn er det eneste Navn under Himmelten, hvorved Menneskene kunne blive frelste; og vi ere lørt til

at opsende vore Bonner til Faderen i hans Søns Navn. Adam modtog denne Undervisning fra en Engels Mund (Pearl of great Price), og Frelseren selv underviste Nephiterne paa samme Maade. (3 Nephi 27, 5—7.) Men ingen Person kan oprigtigt tilstaa, at han tror paa Kristus, naar han vægrer sig ved at holde Kristi Besalinger: Derfor er Ydighed væsenlig til Shndernes Forladelse; og i første Række blandt de væsenlige Fordringer er Daaben. De Betingelser, der maa tagt-tages, for at en Person kan erholde Shndernes Forladelse, beskrives af Mormon saaledes: „Og de første Frugter af Omvendelse er Daab; og Daaben kommer formedelst Tro, for at opfylde Budene, og Budenes Opfyldest bringer Shndesforladelse; og Shndesforladelsen bringer Sagtmodighed og Hjertets Ydmighed; og paa Grund af Ydmighed og Sagtmodighed kommer Besøgelsen af den Helligaand, og denne Trøster synler dem med Haab og fuldkommen Kjærlighed, hvilken Kjærlighed er bestandig formedelst Flittighed i Bon, indtil Enden kommer, da alle de Hellige skulle bo hos Gud.“ (Moroni 8, 25, 26.)

Påsselfige Daabskandidater.
Eftersom den første Hensigt med Daaben er Findlemmelse i Kirken, hvorved Shndernes Forladelse sikres, og dette fun sker ved at øve Tro paa Gud og ved at vise sand Omvendelse overfor ham, er det en naturlig Følge, at Daab kan kun med Rette holdes af Saadanne, som ere i Stand til at øve Tro og gjøre Omvendelse. I en Aabenbaring, given gjennem Profeten Joseph Smith i April 1830 angaaende kirkelig Bestyrelse, fremlegger Herren paa en tydelig Maade de Betingelser, hvorpaa Personer kunne optages i Kirken ved Daab. Disse ere hans Ord:

„Alle, som ydmige sig for Gud, som ønske at blive døbte, som fremkomme med et sønderknust Hjerte og en anger-given Aand, og som vidne for Menig-heden, at de have i Sandhed ombendt sig fra deres Synder, og ere villige til at paataage sig Jesu Kristi Navn, med fast Beslutning at tjene ham indtil Enden, og i Sandhed udvise ved deres Gjerninger, at de have annammet Kristi Aand, til deres Synders Forladelse, skulle ved Daaben optages i hans Kirke.“ (Bagtens Bog 2, 7.)

Saadanne Betingelser gjøre en Undtagelse med Alle, som ikke ere naaede frem til den Alder, at de kunne sjelne efter eget Tykke, og som ere uansvar-lige; og ved speciel Befaling har Her-ren forbudt at optage Nogen i Kirken, som ikke har naaet til denne Alder.* (Bagtens Bog 2, 20.) Herren har for-

* **Forberedelse til Daab.** Den Lære, at Daab for at være antagelig maa foregaæs af virksomme Forberedelser, blev almindelig lært og forstaet i Kristi Dage og i den saakaldte apostoliske Periode saavel som i den Tid, der umiddelbart paafulgte. Men denne Tro svæfedes efterhaanden, og Daaben blev betragtet som en ubortes Form, hvis Unbendelße beroede kun Lidet eller Intet paa Daabskandidatens Agtelse eller Begreb om dens Hensigt, og Herren har, som der staar i Teksten, anset det for Bisdom paanh at forhinde denne Lære i denne Husholdning. Nogle Beviser angaaende denne Lære i de forrige Tidsalbre ere her givne:

„I Kristendommen's tidligere Dage blev Mænd og Kvinder døbte ved at hækende Troen paa den Herre Jesus Kristus.“ — Canon Farrar.

medelfst Nabebaring bestemt, at Børn, der ere otte Aar gamle, ere i den Alder, da de kunne blive døbte i denne Kirke, og Forældre blandt de Sidste-Dages Hellige ere blevne opfordrede til at forberede deres Børn til at modtage Kir-kens Ordinanser ved at undervise dem i Læren om Tro, Ombendelse, Daab og den Helligaands Gave; og en For-sommelse i at opfylde denne Befaling vil af Herren blive tilregnet som en Synd, der vil hvile paa Førældrenes Hoveder. (Bagtens Bog 22, 4.)

(Fortsættes.)

„Men idet Kristus opfordrer Disciplene (Mark. 16, 16.) at lære Menneskene, førend de døbe dem, og tydelig udtrykker det Ønske, at ingen Anden end de Troende skalde blive til-ladte at modtage Daab, saa forekommer det os, som at Daaben ikke bør administres, uden at den er en Folge af Tro . . . I Apostlenes Dage . . . blev Ingen døbt uden Tro og Om-bendelse.“ — Calvin

„I ere ikke først døbte, og sidenefter beghynde at modtage Troen, og satte Længsel; men naar I skulle døbes, da giver Eders Ønske derom tilljende for Lærerne og gjører en fuld Befjendelse af Eders Tro med Eders egen Mund.“ — Arnobius — en Rhetor, som skrev i den sidste Halvdel af det tredje Aarhundrede.

„I den oprindelige Kirke, blev Instruksioner altid givene forud for Daaben, i Overensstemmelse med Kristi Anordning: — „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem osv.““ — Saurin (en fransk Protestant, 1677—1730.)

„I de første to Seller blev Ingen døbt, uden først at blive undervist i Troen og gjort bekjent med Kristi Lære, saa at han kunde erkære sig for at være en Troende; grundet paa disse Ord: „Hvo som tror og bliver døbt!““ — Salmasius (en fransk Forsatter, 1588—1635.)

Tankesprog. Der gives Kopier, af hvilke Verden gjør Originaler, og der gives Orginaler, der gjør sig selv til Kopier.

— Hvad er Kjærlighed? At miste sit Jeg og finde et bedre.

— Vor Hukommelse er i Almindelighed bedst, naar vi ville glemme.

— At tænke venligt om Andre er godt, at tale venligt til Andre er bedre, men bedst er det i Handling at vise sig venlig mod Andre.

Den 1ste Juni 1894.

Arbejd efter en bestemt Plan.

I Udførelsen af ethvert Arbejde, som et Menneske paatager sig, er eet Princip anerkjendt som absolut nødvendigt for at sikre et heldigt Udsalg, og foruden det er i Virkeligheden intet heldigt Foretagende blevet paabegyndt. Dette Princip er System, Orden eller en bestemt Plan.

Hvis en Bygning skal opføres, henvender man sig først til en Arkitekt for at faa udarbejdet en Tegning. Denne overvejes nøjagtigt, og hvis den besindes at være fuldkommen i enhver Henseende, bliver den antagen. Derefter blive Arbejdere og Haandværkere satte i Virksomhed paa Bygningen. De arbejde ikke uregelmæssigt eller saaledes, som Enhver finder for Godt, men følge nøjagtigt den Plan, der er dem givne. Resultatet bliver en Bygning i Overensstemmelse med Tegningen. Skjønt det er muligt, at de have været i Stand til at opføre en Bygning uden Planens Vejsledning, vilde dette dog have forårsaget mange Forandringer og Forbedringer, og selvfølgelig vilde de da have brugt mere Tid til at opføre Bygningen.

Dette Princip er erkjendt i alle Folks Anliggender. Og ikke mindst burde det anerkjendes af Israels Eldster, som have modtaget den store Øre at være kaldte til at forkynde Evangeliet til Jordens Beboere. De burde forsøge at udføre deres Arbejde paa en grundig og systematisk Maade. Vi ville ikke her faa meget indlade os paa at omtale Maaden, paa hvilken Evangeliet skal fremlægges for Folket, skjønt dette er et Emne af stor Vigtighed; thi naar Eldsterne have fundet det stærkeste Argument for at forsvare Sandheden og den mest logiske Maade at forklare Skrifterne paa, da ere de i Stand til paa en intelligent Maade at fremlægge Evangeliet for Folket og forsvare dets Principer ved en Mængde Beviser og Kjendsgjerninger. Men vi ville hellere henvise til de Planer, der lægges for at udføre det daglige Arbejde, som falder i enhver Eldstes Lod i Udførelsen af hans Pligter.

Enhver Eldste burde, saaferent han ønsker at være tilsreds med sit Arbejde, og for at udføre saa meget Godt som muligt i den Tid, der er givet ham i hans Missionsvirksomhed, lægge en Plan for hver Dags Arbejde. Han burde aldrig gaa til Hvile, førend han havde udtaenk, hvad han skulle gjøre den paafølgende Dag. For Eksempel: I Morgen vil jeg udsprede saa mange Skrifter eller bruge saa megen Tid til at udføre dette Arbejde; jeg vil bruge saa megen Tid til at læse, eller paa en systematisk Maade studere dette eller hint Subsjet; jeg vil anvende saa megen Tid for at besøge denne eller hin af de Hellige eller af vore Venner, eller opfylde et eller andet Øfste; saa megen Tid til min Korrespondance og andre Ting af mindre Vigtighed; saa megen Tid til vores Forsamlinger og saa fremdeles med alt det Arbejde, som det paahviler en virksom Missionær at udføre fra Dag til Dag. Hvis en Eldste følger denne Fremgangsmaade, vil han blive overrasket over den Mængde Arbejde, han da vil være i Stand til at udføre.

Nogle ville maaſſe gjøre Indvendinger mod denne Methode og sige, at i Udsørelſen af Missionsarbejdet er man ikke i Stand til at fastſætte nogen bestemt Tid for ſærſkilte Ting; at det den ene Gang maaſſe vil tage en halv Dag at sprede ti Skrifter, medens det en anden Gang kun vil tage en Time at udsprede halvtreds; eller at en Eldſte kan muligvis komme i en Samtale, der vil vare i flere Timer og ſaaledes tilintetgjøre hans Plan; at han ikke kan begrænſe den Tid, han tilbringer blandt de Hellige; at hvis han gjorde det, vilde de blive fornærmede. Men her falder det gamle Ordſprog ind: „Vilje og Lyft gjor Arbejdet let.“ En Eldſte, som har arbejdet flittigt i ſels Maaneder i ſin Arbejdsmark, har et godt Begreb om, hvor meget der gjennemſnitlig kan udrettes paa en Dag, og han kan lægge sine Planer for ſit Arbejde ſaaledes, at han ikke overanſtrænger sine Evner ved at udføre det. Hvad han maaſſe kommer til at manglere den ene Dag, vil han kunne gjenvinde den anden; men han maa ikke tillade enhver lille Bagatel, der kommer i Vejen, at være en Undfthalning for, hvad han mulig kommer til at manglere i det, han havde bestemt at udføre den Dag. Hvad han den ene Dag kommer tilkort med at sprede Skrifter, gjenvinde han maaſſe i Samtaler, hvilket er en endnu bedre Maade at sprede Evangeliet paa, og hvis den følgende Dag ikke havde givet ham ſaa god Lejlighed til Samtale, vilde han maaſſe have været i Stand til at sprede ſaa mange flere Skrifter. Hvis det viser sig at være upraktisk at fastſætte et vist Aantal Skrifter til Udbredelse om Dagen, ſaa kan man dog fastſætte, at ſaa megen Tid skal bruges hver Dag til dette Arbejde, og inddæle Resten af Tiden, efter ſom Omſtændighederne og Stillingen i hans Virkefreds fordrer. Sande Sidſte-Dages Hellige ville aldrig blive fornærmede paa en Eldſte, hvis han begrænſer den Tid, han anvender til Besøg hos dem, for at varetage sine andre Pligter. Efter at han har lagt en Plan, er det hans Pligt at sætte den i Udsørelſe. Ingen af de Hellige ville ønske, at han skal forſommle denne Pligt, ligesaa lidt ſom de ville ønske, at han skal forſommle at opfylde den Pligt at afholde de bestemte Forsamlinger, for at tilbringe ſin Tid med dem. Det er blevet bevist, at det er muligt at arbejde efter en bestemt Plan for hver Dag, og dette er i langt højere Grad tilfredsstillende end at arbejde foruden en ſaadan.

En virkſom Eldſte, der beregner ſit Arbejde paa Forhaand og beſtræber ſig for at udføre den Beskæftigelse, han har paataget ſig, vil meget ſjælden blive forhindret i at fuldføre dette, medens paa den anden Side, hvis han ikke har nogen bestemt Plan at rette ſig efter, den mindſte Foruempelſe vil tildrage ſig hans Opmærkſomhed og drage ham bort fra de vigtigſte Pligter i hans Mission.

Det er unødvendig at ſige, at hvor uforudſette Hændelſer indtræffe, og Pligten paa Grund af disse kræver en Eldſtes Nærørelſe, bør han ſjænke disse ſin Opmærkſomhed og opſætte ſaa meget af ſit ſelvpaalagte Hverb, ſom det fordrer at udføre disse Pligter; dette er jo tydeligt for Alle. For Ekſempel, nogle af de Hellige ere ſyge, og de ønske, at Eldſterne ſulle komme og adminiſtrere til dem. Dette kan maaſſe foraarsage en lang Fodvandring og ligeledes optage meget af deres Tid, da de i ſaadanne Tilſælde ikke bør forhaste ſig, men i Virkeligheden være de Syges trøſtende Ejendere. Eldſter blive undertiden indbudte til at besøge Venner, der undersøge Evangeliet, og ſom ønske at erholde mere Oplyſning desangaaende, og hvor ingen forudbestemte Møder lægge Hin-

dringer i Vejen, bør saadanne Lejligheder ikke forbrigaaes, selv om det kan synes, at dette forstyrre Dagens paatænkte Plan; thi denne Plan er lagt med det Maal for Øje at sprede Evangeliets Lys, og naar der tilbyder sig en Lejlighed til at gjøre dette paa en mere virksom Maade, da opfyldes Planens Hensigt, uagtet Planen i sig selv ikke bogstavelig følges.

Narstiden nærmer sig, da man kan prædike i det Fri. Maar Eldsterne blive lokaliserede paa et Sted, blive de straks bekjendte med, hvilke Steder der bedst egne sig til at samle de fleste Tilhørere. Det vilde være bedst, at de afholdt deres Møder paa bestemte Tider i Ugens Løb, og naar de sluttede deres Forsamling, burde de bekjendtgjøre for Tilhørerne, hvornaar de agtede at afholde det næste Møde. Imidlertid kunde de forsøge paa andre Steder, og skulde de finde, at disse varere mere passende, da kunde de give Oplysning om den Forandring, de agtede at foretage, saaledes at de, som ønskede at erholde nøjere Underretning om Evangeliets Principer, kunde faa Lejlighed dertil. Hvis Eldsterne følge en bestemt Plan med deres Møder i det Fri, ville de blive overbeviste om, at dette giver det bedste Resultat. (Millennial Star.)

Ovenstaende Artikel er et Enne af stor Vigtighed for Missionærerne, og vi haabe, at de ville efterfølge disse Raad. Den sidste Paragraf er i Særdeleshed rettet til Eldsterne, som arbejde i England og i Lande, hvor det er brugeligt at holde religiøse Forsamlinger og Samtaler i det Fri eller under aaben Himmel paa offentlige Steder. Men hvor saadanne Møder kunne afholdes i Skandinavien, enten regelmæssige eller i enkelte Tilstælte, ville de uden Tvivl give gode Resultater. Under alle Omstændigheder ønske vi, at Eldsterne arbejde saa systematisk som muligt, og i alle Tilstælte, naar de afholde Forsamling, og de selv vide, hvor og naar det næste Møde skal afholdes, at de da bekjendtgjøre det, selv om det er i en afsidesliggende Egn, thi maaesse nogen af de Tilstede-værende have i Sinde at besøge dette Sted.

Red.

Afsløsning.

Eldste John E. Mattson løses fra at arbejde i Göteborg Konference for at rejse hjem til Zion med det Selskab, som forlader København den 7de Juni.

Broder Mattson har udført et godt Arbejde, og vi ønske ham en lykkelig Hjemrejse.

Peter Sundwall,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Tankesprog. Den, som ikke elsker Nogen, er langt mere ulykkelig end den, som ikke bliver elsket af Nogen.

— Maar Du holder Ord overfor Dig selv, vil Du ogsaa holde Ord overfor Andre.

Konferencen i Kristiania

Lørdagen den 5te og Søndagen den 6te Maj 1894.

Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident H. J. Christiansen samt Eldsterne: J. C. Frost, John L. Johnsen, Joseph P. Andersen, G. A. Jversen, Peter Nielsen sen., Andrew Larsen, Ole Svendsen, T. A. Thorkildsen, Charles Haagensen og James Hansen.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8. En Velkomst sang blev assungen; Bon af Eldste G. A. Jversen, hvor paa Salmen Nr. 108 blev assungen. Præsident H. J. Christiansen foreslog Peter Nielsen jun. som Konferencens Skriver, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Derpaa ønskede han de Førsamlede et hjerteligt Velkommen.

Førstanderne afgave Rapporter fra de forrige Grene, og det fremgik heraf, at Tilstanden var meget god. Mange Førsamlinger vare afholdte, og Missionærerne havde følt sig velsignede i Udsørelsen af deres Arbejde. De Hellige i Almindelighed bestræbte sig efter bedste Evne for at leve deres Religion som Sidste-Dages Hellige.

Eldste G. A. Jversen oplæste en skriftlig Rapport fra Eldsterne H. Magleby og H. C. Christensen i Nordland, som berettede, at Udsigterne for Evangeliet fremme deroppe vare meget lovende;

Præsident Christiansen oplæste en indsendt Rapport fra Eldste P. C. Rasmussen i Trondhjems Gren, der viste, at denne Gren er i en god Forfatning. Han sagde, at Broder Rasmussen er meget nidsjær i sit Arbejde, men hansunger ere ikke meget stærke, og derfor ønskede han, at de Hellige ville ihukomme ham i deres Bonner.

Ligeledes oplæste han en Rapport fra Eldste A. Johansen i Bergens Gren, der vidnede om, at Evangeliet har god Fremgang paa Vestlandet. Alle disse Brødre, der indsendte deres skriftlige Rapporter, vare for det meste, paa Grund af den lange Afstand, forhindrede i at møde til Konference for selv at afgive dem mundtlig. Nogle lokale Brødre i Hovedstaden havde udvært et godt Arbejde ved at sprede Skrifter og tale med Folket om Evangeliet. Til Afveksling blev Salmen Nr. 120 assungen.

Præsident P. Sundwall sagde, at han var tilfreds med de Rapporter, der vare afgivne, og at vi ikke altid havde haft Lejlighed til at se saa store Frugter af vort Arbejde; at dersom Vidnesbyrdet bliver givet til Israel, vil det ikke forlade dem, men vil spire og vokse i Herrens egen Tid. Han ønskede Herrens Fred over de Førsamlede.

Koret sang: „Lydt gjennem Verdnerns Rum.“

Taksgelse af Eldste O. Svendsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Assyngelse af Salmen Nr. 42. Bon af Eldste Andrew Larsen. Salmen Nr. 147 blev assungen.

Eldste Ole Svendsen bar sit Vidnesbyrd om, at denne Lære, som vi forkynde, ikke er Menneskelære, men Jesu Kristi sande Evangelium, og at de, der vore at forandre dette Evangelium, ville i Følge Skriften være underkastede Forbandelse. Han vidnede om, at Joseph Smith var den sidste Dages store Profet, hvem Gud opøjste

som et Redstab i sin Haand for hans Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden. Koret sang til Afveksling: „Altid og overalt, hvor vi end gaa, Sæd maa vi samle, og Sæd maa vi saa.“

Præsident Christiansen afgav en Total-Rapport over hele Konferencen for det sidste Halvaar. Af Missionærer fra Zion er der 1 Højpræst og 17 af de Halvfjærds. Af det lokale Præstedomme er der 50 Eldster, 11 Præster, 18 Lærerere og 7 Diaconer. Præstedommet og Medlemmernes Antal er 654, hvoraf 138 betale Tiende. 30 ere blevne døbte, 4 udelukkede, og 23 Børn ere blevne velsignede. 9 Lokaler lejes, og 730 Forsamlinger ere blevne afholdte. I Konferencen er der 2 Søndagsstoler, 3 kvindelige hjælpeforeninger, 1 Unge Mænds og 1 Unge Kvinders Forening, hvilke alle afholde regelmæssige Møder. 1,128 Familier ere blevne besøgte, 1,619 Skrifter og 36 Bøger ere udsprettede og 1,212 evangeliske Samtaler afholdte. Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere meget lovende.

Præsident Sundwall udtalte sin Tilfredshed over den Rapport, der var oplæst; han sagde, at adskillige af vore Missionærer paa Grund af, at de ere fødte i Utah og oplærte i det engelske Sprog, ikke ere meget øvede i det skandinaviske Sprog, men hvis de, saavel som deres Tilhørere, ere besjælede af Guds Land, ville de let kunne forståa hverandre. Derefter talte han om Syndesaldet og om Frelserens Komme i Tidens Midte, som ved sin Lydhed og sit Offer atter aabnede Vejen for Menneskene til at komme tilbage til Gud. Herren har fra Tid til anden oprejst Profeter iblandt Folket til at forhindre dem sit Ord; men i Almindelighed forkaste Menneskene i vore Dage dem og deres Lærdomme og foretrække i Stedet deres egne Lærdomme.

Til Slutning blev Salmen Nr. 86 afdjungsen.

Taksgelse af Eldste T. A. Thorkildsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 265; Bon af Eldste Peter Nielsen; Salmen Nr. 213 blev afdjungen.

Præsident P. Sundwall foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, saaledes som de bleve foreslaaede i Konferencen i Salt Lake City. Ligeledes, at vi op holde i vor Tro og vore Bonner:

Eldste Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Eldste Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med Eldsterne John A. Olsen og Charles J. Wahlquist som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord;

Eldste H. J. Christiansen som Præsident for Kristiania Konference, og som Forstander for Kristiania Gren;

Eldsterne A. Johansen og John L. Johnsen som omrejsende Eldster i Konferencen;

Eldste J. C. Frost som Forstander for Drammens Gren, med Eldste Joseph B. Andersen som Medhjælper;

Eldste Andrew Larsen som Forstander for Arendals Gren, med Eldste T. A. Thorkildsen som Medhjælper;

Eldste Ole Svendsen som Forstander for Bergens Gren;

Eldste Abraham J. Hansen som Forstander for Aalesund Gren, med Eldste Joseph Bergeren som Medhjælper;

Eldste P. C. Rasmussen som Forstander for Trondhjems Gren, med Eldste James Christensen som Medhjælper;

Eldste Hanmer Magleby som For-

stander for Tromsø Gren, med Eldste Heber Christensen som Medhjælper;

Eldste James Hansen som Forstander for Hedemarken og Eidsvolds Gren med Eldste Charles Haagensen som Medhjælper og

Eldste Peter Nielsen sen. som Forstander for Frederikshald og Frederiksstad Gren.

Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Han talte derpaa om Nødvendigheden af at være i Besiddelse af Herrens Land samt at bede for hverandre og i Særdeleshed for Missionærerne.

Til Afveksling blev sungen: „Hjælp fra himmlens Trone, nu i sidste Tid.“

Eldste J. L. Johnsen talte om guddommelig Mhndighed.

Eldste J. C. Frost var sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og dets Gjengivelse til Jordens i de sidste Dage.

Salmen Nr. 118 blev assungen; Taftsigelse af Eldste James Hansen.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 136. Bon af Eldste Ole Svendsen. Salmen Nr. 201 blev assungen.

Eldste G. A. Iversen sagde, at Herren har talet fra Himmelens igjen i disse sidste Dage, og det samme Evangelium som forдум prædikes nu til Menneskenes Frelse.

Salmen Nr. 270 blev assungen.

Præsident Christiansen sagde, at hans Tanker for Nærværende for det Meste havde været i hans Hjem, efter-

som han for nylig havde modtaget den sorgelige Efterretning, at hans højstelstede Hustru var afgaet ved Døden. Han haabede, at Tiden ikke skulde være fjern, da han kunde gjenforenes med hende i Øystandelsen, og formanedede de Tilstedeværende til her at berede sig for det tilkommende Liv. Hans Bidnesbyrd var, at Engle fra Himmelens have gjæstet Jordens, og at selv Faderens og Sonnens Røst har lydt til os i disse sidste Dage.

Koret sang til Afveksling: „Herren har talet paanh.“

Missionspræsident Sundwall sagde, at en meget behagelig Tid har været tilbragt under denne Konference; mange gode og kraftige Bidnesbyrd vare aflagte, hvilke ere frelsende i deres Natur, og Enhver vil være ansvarlig for det Bidnesbyrd, han modtager. Han sagde, at han har været bosat i Zion siden 1872 og har aldrig angret, at han rejste dertil. Han har sit Bidnesbyrd i Forening med de andre Brødre om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, samt om, at vi i Dag have levende Profeter paa Jordens til at modtage Åabenbaring fra Herren angaaende hans Vilje med hans Børn, og formandede Enhver til at bede Herren om Bidnesbyrdets Land.

Koret sang til Slutning: „O, Zion Du mit kjære Hjem.“

Taftsigelse af Eldste T. A. Thorildsen.

Peter Nielsen, jun.,
Skriver.

Tankesprog. Naar Rosens smykker sig selv, smykker den samtidig Haven.

— Det er ingen Kunst at blive gammel, men det er en Kunst at bære Alderdommen paa den rette Maade. — Goethe.

Konferencen i Stockholm

afholdtes Lørdagen den 12te og Søndagen den 13de Maj 1894.

Følgende Missionærer fra Zion var nærværende: Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident N. R. Lindahl og Eldsterne: Erik Erikson, John W. Dehlin, Gustaf Johansson, H. B. Nielsen, H. H. Sundstrøm, Asmus Jørgensen, C. A. Sundstrøm, Alfred G. Søderberg, David Homgren, John F. Lundquist, Lorenz Ekander, Emil B. Jensen, August Malmquist, Louis Søderberg, Adolf B. Hjellstrøm, Thomas Sponberg, Carl A. Lundell, John Anderson samt John C. Wiberg og Erik Gillén, nylig ankomne fra Zion, tilmeldet tre lokale Brødre, som virke i Missionen.

De Helliges Forsamlingslokale var i Anledningen smagfuldt dekoreret og frembød et festligt Udseende.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med, at Koret sang Salmen Nr. 103. Bon af Præsident N. R. Lindahl. Salmen Nr. 148 blev assungen.

Præsident N. R. Lindahl hilste de Tilstedeværende velkommen til Konference samt takkede dem som havde deltaget i at smykke Salen; han ønskede at Guds Land i stor Grad maatte være tilstede ved vore Møder. Grenforstanderne afgave deres Rapporter fra de forskellige Arbejdsmarker. Udsigterne for Fremtiden ere ganske lovende for Værkets Fremgang, og de Hellige ere i Almindelighed gode og forsøge at efterleve Evangeliets Principer.

Præsident N. R. Lindahl talte om Guds Riges Oprettelse i denne sidste Tid og om det store, mægtige Værk, der skal udføres som en Beredelse for Kristi anden Tilkommelse. Til Afslutning blev Salmen Nr. 118 assungen.

Missionspræsident P. Sundwall var glad over de afgivne Rapporter, hvorvel de Døbtes Antal ikke var saa stort, haabede han dog, at vi i Fremtiden skulde faa at se Frugterne af Eldsternes Arbejde i denne Del af Herrens Vingaard; han formanedede Missionærerne til at arbejde med Flid og udføre deres Kalds Pligtter og gjøre Alt for at sprede Evangeliet blandt Folket.

Koret sang Salmen Nr. 91.

Tak sigelse af Eldste H. H. Sundstrøm.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Koret sang en Velkomstsang, forfattet af Hilda Vaz. Bon af Eldste John C. Wiberg. Salmen Nr. 125 blev assungen.

Præsident Peter Sundwall talte om Præstedommets Magt og Myndighed og de Belsignelser, som følge Myndighed til dets Maad og Lærdomme; han formanedede de Hellige til at leve efter Evangeliets Fordringer. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Op holdelse i de Helliges Tro og Bonner, som de bleve antagne i Zion ved den sidste afholdte Konference, saavel som Missionsautoriteterne i Udførelsen af deres forskellige Kald, samt Missionærerne i Konferencen i følgende Orden:

N. R. Lindahl som Præsident for Stockholm Konference og som Forstander for Stockholm Gren, med Erik Erikson, John C. Wiberg og John Andersen som Medhjælpere;

John W. Dehlin som Forstander for Upsala Gren, med Erik Gillén og Carl Sundin som Medhjælpere;

Gustaf Johansson som Forstander

for Estilstuna Gren, med H. B. Nielsen som Medhjælper;

H. H. Sundstrøm som Forstander for Örebro Gren, med Asmus Jørgensen som Medhjælper;

C. A. Sundstrøm som Forstander for Westerås Gren, med Arvid Hjort som Medhjælper;

Alfred G. Söderberg som Forstander for Solsvarbo Gren, med A. M. Pettersson som Medhjælper;

David Holmgren som Forstander for Sundsvall Gren;

John F. Lundquist som Forstander for Luleå Gren;

Lorenz Økander som Forstander for Gotlands Gren;

Emil B. Jensen og August Malmquist som omrejsende Eldster i Konferencen.

Eldsterne Louis Söderberg, Adolf B. Tjellström, Thomas Spongberg og Carl A. Lundell løstes med Hæder fra deres Missionsvirksomhed for at rejse hjem til Zion.

Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Eldste Emil B. Jensen talte om Evangeliets første Principer og bevisste fra den hellige Skrift, at disse Principer ere de samme i vor Tid som i Frelserens Dage og ere nødvendige Beitingelser for at indkomme i Guds Rige. Han talte også om Kristi Kirkes Organisation.

Præsident N. R. Lindahl talte om dette Værks Guddommelighed og bar sit Bidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, aabenbarede sig til sin Tjener Joseph Smith og gjengav alle Evangeliets Ordinanser, som ere til Frelse for både Levende og Døde. Han gav derpaa en samlet Rapport over Stockholm Konference: Konferencen bestaar af 10 Grene, hver med sin Forstander med Undtagelse af Finlands Gren, hvor

for Nærværende intet Missionsarbejde udføres. 5 Forsamlingslokaler lejes, hvor Forsamlinger afholdes regelmæssigt hver Søndag. I Konferencen er der 3 Søndagskoler, 5 Søsterforeninger og 1 Unge Mænds Forening. Af Præstedømmet er der for Nærværende 21 Eldster fra Zion; det lokale Præstedomme bestaar af: 86 Eldster, 52 Præster, 40 Læger og 21 Diaconer. Medlemmernes Antal er 1,136, Total 1,335. Siden sidste Konference ere 28 Individuer blevne tillagte Kirken ved Daab, 3 ere bortslyttede til andre Konferencer, 11 emigrede, 13 døde, 3 forsvundne og 17 udelukkede. Missionærerne have afholdt 574 Forsamlinger, besøgt 6,182 Familjer og haft 1,249 evangeliske Samtaler blandt Fremmede. 864 Bøger ere blevne solgte og 2,060 Smaafskrifter ere udsprettet. »Nordstjernan« har 448 Abonnenter i Konferencen, af hvilke Nogle ikke tilhøre Kirken.

Præsident Sundwall sagde, at Gud har sendt sine Tjenere for at vejlede sine Børn fremad paa Livets Sti, hvilke ere villige til at adlyde deres Raad og Formaninger, at Præstedømmet er den højeste Gave, som dødelige Bæsner kunne modtage paa denne Jord, og det burde respekteres af os som en saadan.

Koret sang Salmen Nr. 161.

Taksgelse af Eldste C. A. Sundstrøm.

Søndag Eftermiddag Kl 2.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 60. Bon af Eldste Erik Gillén. Salmen Nr. 166 blev assungen.

Eldste Thomas Spongberg henpegede til Apostelen Petri Ord paa Pinsefestens Dag til de Gudsfrygtige, som vare forsamlede ved denne Anledning; han talte om Indlemmelsesloven i Guds Rige paa den Tid og sagde, at den samme Lov er gjældende i vores Dage.

Eldste Louis Soderberg sagde, at hvis Folket i vor Tid kjendte Oprindelsen til dette Værk, og hvad Gud ønsker af sine Børn paa Jordens, da vilde de uden Twivl annehmen Evangeliets Principer. Tiden er for Haanden, da et stort Arbejde skal udføres for at forhindre en sande og levende Tro paa Gud samt for at forberedes til den tusindaarige Regering, som er forudsagt af de hellige Profeter lige fra Verdens Begyndelse.

Til Afsætning blev Salmen Nr. 100 assungen.

Eldste Adolf Hjellström udtalte sin Glæde over at have virket de sidste to År som en Sandhedens Budbærer iblandt sine Mennesker ved at sprede Lys og Kundskab om Evangeliet; han ønskede, at saa mange, som har adlydt det Samme, skulle opnaa Frelse i Guds Rige ved at forblive trofast indtil Enden.

Koret sang Salmen Nr. 103.

Taksigelse af Eldste Erik Eriksson.

Søndag Aften Kl. 6.

Salmen Nr. 3 blev assungen. Bon af Eldste John F. Lundquist, hvorpaa Koret sang Salmen Nr. 121.

Eldste Erik Gillén talte om Kristi Kirkes Oprættelse i forrige Dage og om den Myndighed, der blev given dem, som forvaltede i Embedet til at løse og binde paa Jordens saaledes, at det var anerkjendt i Himlen; han sagde, at den hellige Skrift er vor Rettensnor i alle Ting, at Kirken er i vor Tid oprættet paa samme Maade som i forrige Dage, med samme Gaver, Kræfter og Besig-nelser. Han vidnede om Joseph Smiths guddommelige Mission og sagde, at Folket er i den samme Stilling i vore Dage, som de vare i Noahs Dage, da de forkastede hans Budskab.

Til Afsætning blev Salmen Nr. 254 assungen.

Præsident Peter Sundwall sagde, at vi ere sendte af Gud, vor Fader, som Leverere til Menneskeslægten, og ere i Besiddelse af det hellige Præstedomme, hvilket indbefatter den Myndighed at prædike Evangeliet. Han citerede Joh. 17, 3. og sagde, at hvis vi ville vente at finde det evige Liv, da maa vi føge at lære sande og retsfærdige Principer i Overensstemmelse med Guds Bud og Love. Ligeledes henviste han til Hebr. 5, 4. og sagde, at Aaron blev, formedelst Åabenbaring fra Gud til Moses, kaldet til at være en Præst, og Gud, vor evige Fader, har i vor Tid efter talet og udsendt sine Ejendomme med Fuldmagt og Myndighed til at handle i hans Sted paa Jordens og for at beskytte hans Bingsgaard for sidste Gang.

Præsident N. R. Lindahl ansørte Profeten Daniels 2. Kap., hvilket omhandler Guds Riges Oprættelse i de sidste Dage. Han talte om dette Folks store Fremgang uagter alle deres Forfolgelser og berorte Israels Indsamling samt sagde, at Tiden nærmer sig, da Guds Vilje vil ske paa Jordens, som den står i Himmelens.

Koret sang Salmen Nr. 91.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Præsident Peter Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10
asholdtes et Præstedomsmøde, hvor Missionærerne og mange af det lokale Præstedomme forsamles. Mange værdifulde Maad og Formaninger blev givne af Præsident Peter Sundwall og Konferencepræsident N. R. Lindahl. En god Aand herskede i rigeligt Maal under hele Konferencen, og de Hellige saavel som Missionærerne glædede sig i hver-andres Selskab.

Karl E. Norman,
Skriver.

Innehold.

Bore Troesartikler	257	Afløsning	266
Red. Anm.		Konferencen i Kristiania	267
Arbejd efter en bestemt Plan..	264	Konferencen i Stockholm	270

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (W. Petersen).

1894.